

Arrest

nr. 151 119 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2015 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VELLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor toelating tot verblijf, overeenkomstig de artikelen 10 en 12*bis*, §1-2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw A. I. G. [...].

Op 30 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor toelating tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 29.01.2015 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: O. [...]

Voorna(a)m(en): R. [...]

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 25.10.1973

Geboorteplaats: Paramaribo

Verblijvende / verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die hem verhinderen terug te keren naar het buitenland om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat het moeilijk is voor hem een verzoek tot gezinshereniging in te dienen in het land van herkomst omdat het gezin vier schoolgaande kinderen heeft. Zijn echtgenote moet af en toe werken van 13.00 tot 21.00. Betrokkene vreest dat een van de kinderen een schooljaar of academiejaar zou moeten missen of dat zijn echtgenote haar werk zou verliezen.

Dit gegeven vormt geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met problemen van kinderopvang en dienen daarvoor een oplossing te vinden. Het kan moeilijk zijn voor betrokkene om tijdelijk terug te keren naar het buitenland, maar hij is niet verhinderd.“

Eveneens wordt op 30 maart 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer, die verklaart te heten(1)

Naam: O. [...]

Voornaam: R. [...]

Geboortedatum: 25.10.1973

Geboorteplaats: Paramaribo,

Nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2)‘tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 eerste lid, 2° van de wet: de aankomstverklaring verstreek op 15.01.2014.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij duidt in haar verzoekschrift de *“Minister van Migratie- en asielbeleid, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan de kantoren gelegen zijn in het World Trade Center, Tower II, Antwerpsesteenweg 59b, te 1000 Brussel”* en *“de gemeente Heist-op-den-Berg, vertegenwoordigd door de Burgemeester dhr. Luc VLEUGELS, te 2220 Heist-op-den-Berg, Kerkplein 17”* als verwerende partij aan.

2.2. De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaast is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659; RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147).

In casu blijkt onbetwistbaar uit de bestreden beslissingen, dat deze beslissing genomen werden door de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris en niet door de burgemeester. De burgemeester heeft enkel de bestreden beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Ter terechtzitting worden de partijen hierop gewezen en stellen geen opmerkingen hieromtrent te hebben.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid, 3° en 12bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken tot de onontvankelijkheid besloot van de aanvraag voor een toelating tot verblijf en doordat de Gemeente Heist-op-den-Berg, vertegenwoordigd door Burgemeester dhr. Luc VLEUGELS dienvolgens een bevel om het grondgebied te verlaten (Model B – bijlage 13) aan verzoeker ter kennis bracht;

Terwijl de artikelen 12bis, § 1, tweede lid, 12bis, § 1, tweede lid, 3°, 12bis, § 4, tweede lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepalen dat:

- Art. 12bis §1: “...De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;...”

Verzoeker heeft op 29.01.2015 een aanvraag voor een toelating tot verblijf ingediend in toepassing van de artikelen 10, 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit verzoek werd middels beslissing dd. 30.03.2015 van de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard (bijlage 15 quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 april 2015.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde:

“... Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die hem verhinderen terug te keren naar het buitenland om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen...”

Betrokkene haalt aan dat het moeilijk is voor hem een verzoek tot gezinshereniging in te dienen in het land van herkomst omdat het gezin vier schoolgaande kinderen heeft. Zijn echtgenote moet af en toe

werken van 13.00u tot 21.00u. Betrokkene vreest dat een van de kinderen een schooljaar of academiejaar zou moeten missen of dat zijn echtgenote haar werk zou verliezen.

Dit gegeven vormt geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met problemen van kinderopvang en dienen daarvoor een oplossing te vinden. Het kan moeilijk zijn voor betrokkene om tijdelijk terug te keren naar het buitenland, maar hij is niet verhinderd..."

Ingevolge de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgevolg een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd (Model B – bijlage 13)in uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, en van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zulks ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 9 april 2015.

De bijlage 13 werd uitgevaardigd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: de aankomstverklaring verstreek op 15.01.2014.

Verzoeker is echter de mening toegedaan dat hij wel buitengewone omstandigheden aantoont.

De echtgenote van verzoeker heeft een heel zware job met zeer onregelmatige uren.

Verzoeker is dan ook een zeer grote hulp voor de opvang van alle schoolgaande kinderen. Zo gaat verzoeker de kinderen elke dag van en naar school brengen/halen (Stuk 12).

Er kan dan ook niet betwist worden dat, wanneer verzoeker aldus naar het land van herkomst dient terug te keren, zulks een immense impact zal hebben op het gehele gezinsleven.

De echtgenote van verzoeker kan onmogelijk de opvang van vier schoolgaande kinderen combineren met een voltijdse tewerkstelling.

Externe opvang van de kinderen is evenmin mogelijk gelet op het beperkte inkomen (Stuk 13).

Verzoeker vrees dan ook dat in een dergelijke hypothese ofwel één van de kinderen een schooljaar of academiejaar zou moeten missen ofwel dat zijn echtgenote haar werk zou verliezen.

Dientengevolge moet worden besloten dat verzoeker weldegelijk buitengewone omstandigheden aantoont.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Hij betoogt wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond. Hij verwijst wederom naar de schoolgaande kinderen en stelt externe opvang onmogelijk is gelet op het beperkte inkomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit een lezing van de bijlage 15quater wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met alle elementen die in de aanvraag werden weergegeven waaronder met het feit dat verzoeker schoolgaande kinderen heeft. In de beslissing werd hieromtrent het volgende gesteld:

"(...) Betrokkene haalt aan dat het moeilijk is voor hem een verzoek tot gezinshereniging in te dienen in het land van herkomst omdat het gezin vier schoolgaande kinderen heeft. Zijn echtgenote moet af en toe werken van 13.00 tot 21.00. Betrokkene vreest dat een van de kinderen een schooljaar of academiejaar zou moeten missen of dat zijn echtgenote haar werk zou verliezen.

Dit gegeven vormt geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met problemen van kinderopvang en dienen daarvoor een oplossing te vinden.

Het kan moeilijk zijn voor betrokkene om tijdelijk terug te keren naar het buitenland, maar hij is niet verhinderd.(...)"

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag geen melding gemaakt heeft van een beperkt inkomen waardoor externe opvang onmogelijk zou zijn.

Hij toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing, noch dat de beoordeling van de door hem ingeroepen elementen kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat hij in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De aanvraag om toelating tot verblijf van 29 januari 2015 werd ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenoot van een derdelander met een onbeperkt verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits hij evenwel voldoet aan bepaalde voorwaarden. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, in beginsel zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfsplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Conform artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet komt het toe aan de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris om te beoordelen of voldaan is aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. *In casu* heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij in gebreke bleef aan te tonen dat buitengewone omstandigheden haar verhinderen terug te keren naar haar land om haar verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een toelating tot verblijf toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de verzoekende partij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

De “*buitengewone omstandigheden*” in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke die buitengewone omstandigheden zijn (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

In de aanvraag wordt gewezen op het feit dat het gezin vier kinderen heeft, waarvan drie schoolgaande kinderen en op het gegeven dat de echtgenote van de verzoekende partij een heel zware job met onregelmatige uren heeft en dat de verzoekende partij bijgevolg een zeer grote hulp is voor de opvang van de kinderen, daar de twee kleinste kinderen 6 en 3 jaar oud zijn. In haar aanvraag wijst de verzoekende partij ook op het gegeven dat de oudste kinderen ook pas rond 19u30 thuis zijn van school waardoor zij niet kunnen instaan voor de opvang van de twee jongste kinderen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met de ingeroepen elementen rekening heeft gehouden, maar geoordeeld heeft dat dit geen buitengewone omstandigheid is die de verzoekende partij verhindert om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Volgens de Raad is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat andere gezinnen eveneens geconfronteerd worden met problemen van kinderopvang en daarvoor ook een oplossing dienen te vinden. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt immers dat de kinderen speciale behoeften hebben.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het inkomen van haar echtgenote te beperkt is om externe opvang te regelen. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de eerste bestreden beslissing niet heeft meegedeeld dat het inkomen van haar echtgenote te beperkt is om beroep te doen op externe opvang, bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven is er in de eerste bestreden beslissing geen sprake van externe opvang. Er wordt enkel gesteld dat andere gezinnen ook geconfronteerd worden met problemen van kinderopvang en dat zij ook dienen een oplossing hiervoor te vinden. Omwille hiervan worden de ingeroepen elementen van kinderopvang niet als buitengewone omstandigheden beschouwd die de verzoekende partij verhinderen om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na aan te tonen dat op de dagen dat haar echtgenote

langer dient te werken eveneens geen beroep kan gedaan worden op de biologische vader van de kinderen, op hulp van vrienden of op hulp van bijvoorbeeld de gezinsbond.

De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de artikelen 10 en 12bis §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt een schending van artikel 26/1, §2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken tot de onontvankelijkheid besloot van de aanvraag voor een toelating tot verblijf en doordat de Gemeente Heist-op-den-Berg, vertegenwoordigd door Burgemeester dhr. Luc VLEUGELS dienvolgens een bevel om het grondgebied te verlaten (Model B – bijlage 13) aan verzoeker ter kennis bracht;

Terwijl de artikelen 12bis, § 1, tweede lid, 12bis, § 1, tweede lid, 3°, 12bis, § 4, tweede lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens – Recht op eerbiediging van privé -, familie – en gezinsleven stelt dat bepalen dat:

- Art. 12bis §1: “...De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;...”

- Art. 8 E.V.R.M.:

“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aan dit artikel dient dan ook een ruime invulling te worden gegeven.

Onder artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ressorteert o.a. het vrijwaren van de persoonlijke sfeer, met name recht op autonomie en persoonlijke ontwikkeling.

Ook de interactie met medeburgers valt onder het toepassingsgebied van onderhavig artikel. Iedereen heeft immers het recht om met andere mensen en de buitenwereld verhoudingen aan te gaan en te ontwikkelen.

Verzoeker werd op 5 oktober 1973 geboren te Paramaribo in Suriname (Stuk 1).

Verzoeker is op 16 december 2013 terug aangekomen in België, waarbij de aankomstverklaring op 18 december 2013 werd aangemaakt.

Verzoeker was naar België terug gekomen in het kader van de gezinshereniging aangezien zijn vrouw en kinderen reeds vanaf 2008 in België aanwezig waren.

Dienvolgens kreeg verzoeker de aankomstverklaring in de vorm van bijlage 3 dewelke geldig was tot 15 januari 2014.

Verzoeker was inmiddels, op 11 februari 2013 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Westerlo, gehuwd met mevr. Inez ADELAAR, geboren te Marowijne in Suriname op 1 juli 1977, houder van een F + identiteitskaart (Stuk 6 en Stuk 7).

Uit de relatie van verzoeker met mevr. Inez ADELAAR werden twee kinderen geboren (Stuk 2):

- S.B. O. [...], geboren te Marowijne in Suriname op 24 februari 1994;
- M. A. O. [...], geboren te Paramaribo in Suriname op 17 november 1995.
- Mevr. I.A. [...] heeft nog twee andere kinderen uit een vorige relatie (Stuk 2):
- J.J. A. [...], geboren te Tilburg in Nederland op 22 juni 2006;
- O. L. A. [...], geboren te Turnhout op 21 juni 2011.

Thans woont verzoeker samen met zijn gezin, te [...] (Stuk 2).

De echtgenote van verzoeker is sedert 27 mei 2013 tewerkgesteld als arbeider-schoonmaakster bij N.V. GOM.(Stuk 8).

Zij heeft zich thans zeer goed geïntegreerd en draagt bij in de maatschappij (Stuk 9).

De kinderen van verzoeker zijn beide ingeschreven als student: S. [...] volgt les in de GO!Talentenschool Turnhout Campus Zenit, M. [...] is dan weer ingeschreven als student Bachelor in de farmaceutische wetenschappen aan de KU Leuven (Stuk 10).

Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich volledig wenst te integreren in België.

België is dan ook niet het land dat verzoeker als een tijdelijk toevluchtsoord beschouwt, doch is dit de plaats waar de sociale en familiale banden en belangen van verzoeker zijn gevestigd.

Gelet op het voorgaande, kan ontegensprekelijk sprake zijn van een duurzame verankering in België in hoofde van verzoeker.

Verzoeker is echter de mening toegedaan dat hij buitengewone omstandigheden aantoont dewelke hem verhinderen terug te keren naar zijn land om de vereiste visum aan te vragen en alle bedoelde bewijzen.

De echtgenote van verzoeker heeft een heel zware job met zeer onregelmatige uren.

Verzoeker is dan ook een zeer grote hulp voor de opvang van alle schoolgaande kinderen. Zo gaat verzoeker de kinderen elke dag van en naar school brengen/halen (Stuk 12).

Er kan dan ook niet betwist worden dat, wanneer verzoeker aldus naar het land van herkomst dient terug te keren, zulks een immense impact zal hebben op het gehele gezinsleven.

De echtgenote van verzoeker kan onmogelijk de opvang van vier schoolgaande kinderen combineren met een voltijdse tewerkstelling.

Externe opvang van de kinderen is evenmin mogelijk gelet op het beperkte inkomen (Stuk 13).

Verzoeker vreest dan ook dat in een dergelijke hypothese ofwel één van de kinderen een schooljaar of academiejaar zou moeten missen ofwel dat zijn echtgenote haar werk zou verliezen.

Dientengevolge moet worden besloten dat verzoeker weldegelijk buitengewone omstandigheden aantoont.

Verzoeker oordeelt dienvolgens dat hij, ten gevolge van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.03.2015, geschaad is in zijn privé-, familie – en gezinsleven.

De uitvoering van de beslissing die het verzoek tot verblijfsvergunning onontvankelijk verklaart, zou tot gevolg hebben dat ofwel het kind van zijn moeder gescheiden zou worden gedurende de tijd die ze nodig heeft om in haar land van oorsprong de verblijfsvergunning die zij aanvraagt te verkrijgen, ofwel dat het kind haar moet vergezellen bij het verrichten van deze formaliteit. Volgens artikel 8 E.V.R.M. is geen inmenging toegestaan van een openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven dan voor zover deze inmenging bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De verplichting om terug te keren naar haar land van oorsprong om er een verblijfsvergunning te gaan halen is in strijd met het voornoemde art. 8 E.V.R.M. als deze tot gevolg zou hebben dat zonder een rechtvaardiging conform het Verdrag, een minderjarig kind van haar moeder gescheiden zou (R.v.St. nr. 128.020, 10 februari 2004, J.dr.jeun. 2004, afl. 234, 35 en <http://www.jdj.be> (1 juli 2008); Rev.dr.étr. 2004, afl. 127, 34; <http://www.raadvst-consetat.be> (10 mei 2004); T.Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 405). Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar haar land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die zij aanvraagt, te verkrijgen, maakt een inmenging uit in haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier (R.v.St. nr. 100.587, 7 november 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (5 juli 2002); Rev.dr.étr. 2001, afl. 116, 704). Artikel 8 E.V.R.M. laat

slechts de inmenging van de overheid toe indien zij noodzakelijk is voor het behoud van één van de doelstellingen die het vermeldt, met name de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De omstandigheid dat de verzoeker een inbreuk heeft begaan op de Vreemdelingenwet, omdat hij niet over een visa beschikte op het ogenblik dat hij zijn aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 10, 4° van de genoemde wet, impliceert niet dat zijn verwijdering gerechtvaardigd zou zijn door één van de doelstellingen voorzien door artikel 8 E.V.R.M. (R.v.St. (15e k.) nr. 140.612, 14 februari 2005A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 3, 60; Rev.dr.étr. 2006 (samenvatting), afl. 137, 101). Het begrip “gezinsleven” in art. 8, lid 1, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit het feit dat verzoekster gehuwd is en blijkens een positief samenwoningverslag, opgenomen in het administratief dossier, ook op hetzelfde adres samenwoont met haar echtgenoot, kan redelijkerwijze afgeleid worden dat verzoeksters gezinsleven onder het toepassingsgebied van het in art. 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven valt. Bijgevolg dient het art. 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoekster, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Een inmenging van het openbaar gezag is bij wet voorzien. In casu streeft de inmenging één van de in art. 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de bewaring van 's lands openbare orde. Er dient hierbij echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De Raad acht het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inbreuk op verzoeksters gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoeksters belang, namelijk de erkenning van haar recht op een gezinsleven en het belang van de Belgische Staat. Het middel is gegrond voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 20.234, 10 december 2008 <http://www.cce-rvv.be> (23 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 325). Het bevel gegeven aan geïntimeerden om het Belgische grondgebied te verlaten houdt een schending in van het subjectieve recht om op dit grondgebied te verblijven. Het bevel houdt tevens een schending in van het recht op eerbied van zijn gezinsleven gewaarborgd door artikel 22 G.W. en artikel 8 E.V.R.M. (Brussel nr. 2005/7151, 6 oktober 2006 T.Vreemd. 2006, afl. 4, 416)

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)). Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 755; T.Vreemd. 1997, 31.) Hoewel het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven niet als dusdanig gegarandeerd wordt door het EVRM, toch kan de uitzetting uit een land waar familieleden verblijven eventueel een inbreuk inhouden van het recht op respect van het privé- en gezinsleven (Hof Mensenrechten (3e afd.) nr. 36757/97, 6 februari 2003 (Jakupovic / Oostenrijk) <http://www.echr.coe.int> (3 september 2003); T.Vreemd. 2003 (verkort), afl. 2, 157.). Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

En

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken tot de onontvankelijkheid besloot van de aanvraag voor een toelating tot verblijf en doordat de Gemeente Heist-op-den-Berg, vertegenwoordigd door Burgemeester dhr. Luc VLEUGELS dienvolgens een bevel om het grondgebied te verlaten (Model B – bijlage 13) aan verzoeker ter kennis bracht;

Terwijl de artikelen 12bis, § 1, tweede lid, 12bis, § 1, tweede lid, 3°, 12bis, § 4, tweede lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober

1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens – Recht op eerbiediging van privé -, familie – en gezinsleven stelt dat bepalen dat:

- Art. 12bis §1: "...De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;..."

- Art. 22 van de Belgische Grondwet:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Verzoeker werd op 5 oktober 1973 geboren te Paramaribo in Suriname (Stuk 1).

Verzoeker is op 16 december 2013 terug aangekomen in België, waarbij de aankomstverklaring op 18 december 2013 werd aangemaakt.

Verzoeker was naar België terug gekomen in het kader van de gezinshereniging aangezien zijn vrouw en kinderen reeds vanaf 2008 in België aanwezig waren.

Dienvolgens kreeg verzoeker de aankomstverklaring in de vorm van bijlage 3 dewelke geldig was tot 15 januari 2014.

Verzoeker was inmiddels, op 11 februari 2013 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Westerlo, gehuwd met mevr. Inez ADELAAR, geboren te Marowijne in Suriname op 1 juli 1977, houder van een F + identiteitskaart (Stuk 6 en Stuk 7).

Uit de relatie van verzoeker met mevr. Inez ADELAAR werden twee kinderen geboren (Stuk 2):

- S. B. O. [...], geboren te Marowijne in Suriname op 24 februari 1994;

- M. A. O. [...], geboren te Paramaribo in Suriname op 17 november 1995.

Mevr. I.A. [...] heeft nog twee andere kinderen uit een vorige relatie (Stuk 2):

- J. J. A. [...], geboren te Tilburg in Nederland op 22 juni 2006;

- O. L. A. [...], geboren te Turnhout op 21 juni 2011.

Thans woont verzoeker samen met zijn gezin, te [...] (Stuk 2).

De echtgenote van verzoeker is sedert 27 mei 2013 tewerkgesteld als arbeider-schoonmaakster bij N.V. GOM.(Stuk 8).

Zij heeft zich thans zeer goed geïntegreerd en draagt bij in de maatschappij (Stuk 9).

De kinderen van verzoeker zijn beide ingeschreven als student: S. [...] volgt les in de GO!Talentenschool Turnhout Campus Zenit, M. [...] is dan weer ingeschreven als student Bachelor in de farmaceutische wetenschappen aan de KU Leuven (Stuk 10).

Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich volledig wenst te integreren in België.

België is dan ook niet het land dat verzoeker als een tijdelijk toevluchtsoord beschouwt, doch is dit de plaats waar de sociale en familiale banden en belangen van verzoeker zijn gevestigd.

Gelet op het voorgaande, kan ontegensprekelijk sprake zijn van een duurzame verankering in België in hoofde van verzoeker.

Verzoeker is echter de mening toegedaan dat hij buitengewone omstandigheden aantoont dewelke hem verhinderen terug te keren naar zijn land om de vereiste visum aan te vragen en alle bedoelde bewijzen.

De echtgenote van verzoeker heeft een heel zware job met zeer onregelmatige uren.

Verzoeker is dan ook een zeer grote hulp voor de opvang van alle schoolgaande kinderen. Zo gaat verzoeker de kinderen elke dag van en naar school brengen/halen (Stuk 12).

Er kan dan ook niet betwist worden dat, wanneer verzoeker aldus naar het land van herkomst dient terug te keren, zulks een immense impact zal hebben op het gehele gezinsleven.

De echtgenote van verzoeker kan onmogelijk de opvang van vier schoolgaande kinderen combineren met een voltijdse tewerkstelling.

Externe opvang van de kinderen is evenmin mogelijk gelet op het beperkte inkomen (Stuk 13).

Verzoeker vrees dan ook dat in een dergelijke hypothese ofwel één van de kinderen een schooljaar of academiejaar zou moeten missen ofwel dat zijn echtgenote haar werk zou verliezen.

Dientengevolge moet worden besloten dat verzoeker weldegelijk buitengewone omstandigheden aantoont.

Verzoeker oordeelt dienvolgens dat hij, ten gevolge van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.03.2015, geschaad is in zijn prive-, familie – en gezinsleven.

Het bevel gegeven aan geïntimeerden om het Belgische grondgebied te verlaten houdt een schending in van het subjectieve recht om op dit grondgebied te verblijven. Het bevel houdt tevens een schending

*in van het recht op eerbied van haar gezinsleven gewaarborgd door artikel 22 G.W. en artikel 8 E.V.R.M. (Brussel nr. 2005/7151, 6 oktober 2006 T.Vreemd. 2006, afl. 4, 416)
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM niet kan worden ingeroepen in het kader van de bestreden beslissing.

De gestelde problematiek betreft immers de toepassing van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 EVRM, heeft niet tot doelstelling de nationale regelgevingen teniet te doen.

Ter ondersteuning wenst verwerende partij te verwijzen naar het arrest GÜL t/ Zwitserland (arrest 19 februari 1996 (1996) 22 EHRR 228)

"The present case concerns not only family life but also immigration and the extent of a State's obligation to admit to its territory relatives of settled immigrant will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. As a matter of well-established international law and subject to its treaty obligations, a State has the rights to control the entry of non-nationals into his territory. Moreover, where immigration is concerned, article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect the choice by married couples to the country of their matrimonial residence and to authorise family reunion in its territory." (§ 38)

Bovendien is het zo dat verzoeker niet regelmatig verblijft, zodat hij principieel geen rechten kan doen gelden die aan regelmatig verblijf zijn verbonden. Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen.

De procedure kan via de geëigende weg ingeleid worden.

Bovendien betreft het een eerste toelating en oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

Ten overvloede merkt dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds in 2013 een procedure tot gezinshereniging vanuit Suriname gestart is, maar voortijdig is teruggekeerd naar België waardoor zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf op 23 december 2013 met een beslissing tot niet-inoverwegingname is geëindigd. Hij is derhalve zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich thans bevindt.

De beslissing werd afdoende gemotiveerd en maakt geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig."

En

"Hij herhaalt in dit middel wat hij reeds uiteengezet heeft in het tweede middel.

Aangaande een eventuele schending van artikel 22 van de Grondwet verwijst verwerende partij naar rechtspraak van Uw Raad:

"De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM." (RvV 13 juni 2014, nr. 125.589)

Het derde middel is niet ernstig."

3.2.3. *In casu* betreft het hier een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging. Er werd haar door de eerste bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de

positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. *In casu* vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12bis, § 1, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enerzijds het gezinsleven van de verzoekende partij erkent, maar aangeeft dat ook andere gezinnen geconfronteerd worden met de problematiek van kinderopvang en dat dit *in casu* de verzoekende partij niet verhindert om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen. Anderzijds geeft de verwerende partij aan dat het om een tijdelijke verwijdering gaat.

De gemachtigde oordeelt met name dat de verplichting om deze aanvraag in het land van herkomst in te dienen niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. De gemachtigde komt tot dit besluit nadat hij de betrokken belangen heeft afgewogen, met name de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, enerzijds, en het gezinsleven van de verzoekende partij, anderzijds.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De bestreden beslissing en het bestreden bevel houden geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissingen leiden evenmin tot een

definitieve verwijdering. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, houdt in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt aangegeven. De verzoekende partij heeft immers de mogelijkheid, zo niet het recht, om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Uit artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de verzoekende partij van rechtswege toegelaten is tot verblijf in functie van gezinshereniging met haar echtgenote voor zover zij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover zij haar aanvraag in het land van herkomst indient overeenkomstig artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de tijdelijkheid van de verwijdering moet worden opgemerkt dat uit artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens volgt dat wanneer de verzoekende partij haar aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op negen maanden gesteld. Van een scheiding van onbepaalde tijd kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij geeft aan dat haar echtgenote onregelmatige uren werkt, dat zij de kinderen naar school brengt en ze ophaalt en dat haar echtgenote een voltijdse tewerkstelling niet kan combineren met de opvang van de kinderen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat andere gezinnen eveneens geconfronteerd worden met problemen van kinderopvang en daarvoor ook een oplossing dienen te vinden. Immers blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit het verzoekschrift dat de kinderen speciale behoeften en noden hebben of dat ze geen beroep kunnen doen op vrienden of op de gezinsbond bijvoorbeeld. Tenslotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij, net als haar echtgenote, op het ogenblik dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De Raad wijst er tevens op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar kinderen en haar gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar Suriname om zich in regel te stellen met de immigratie-wetgeving en door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet. Tenslotte benadrukt de Raad dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat *in casu* een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissingen.

Verder moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen enkel een verplichting inhouden om de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. Zij doen geen afbreuk aan de beoordeling ten gronde van de aanvraag van de verzoekende partij die alsdan zal plaatsvinden. De eerste bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissingen. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS